

สี่พันตร

บทที่ 31

ในท่ามกลางเสียงระเบิดที่ดังแว่วเป็นระยะ รถอีกคันหนึ่ง ถูกเรียกให้แวะรับร่างของนายร้อยเอกลอริช ร้อยเอกภักดีพาเธอมานั่งรอในรถคันแรกก่อนจะเดินกลับไปสำนักงาน ทิพย์น้ำตาไหล เศร้าสลด หดหู่จนไม่อาจพูดจาหรือคิดอ่านอะไรอีก

อีกครู่หนึ่งร่างสูงก็เปิดประตูรถเข้ามา ในมือมีโทรศัพท์ซึ่งเขา ใช้มันเกือบตลอดเวลา

“คุณไปไม่ทันเครื่องบินแล้ว”

เธอพยักหน้า ดีเหมือนกันที่ชลัมภูจะได้รับการรักษาเร็วขึ้น

“มีคนตกค้างอยู่บ้างไหมคะ”

“มี แต่ถึงยังไงก็จะมีเครื่องบินลำใหม่มารับ ทุกคนจะได้กลับไทยแน่ๆ”

“ฉันไม่เห็นคุณเลยตอนที่พวกเราออกจากที่พัก”

“ผมออกมาก่อนที่ทางโน้นจะเริ่มโจมตี ไม่รู้มาก่อนว่าจะเกิดเรื่อง ไม่อย่างนั้นคงไม่ทิ้งคุณไว้” คำพูดตอนท้ายเหมือนสำนึกผิด

เธอเดาออกว่าชายหนุ่มมีเชื้อสายงานราชการอยู่ที่นี้

“ถึงทั้งฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกค่ะ คุณไม่จำเป็นต้องเสียงภัยขนาดนี้เลย”

“จำเป็นซี”

“แต่เพื่อนๆ ของฉันก็ปลอดภัยดีทุกคนไม่ใช่หรือคะ

“ทุกคนปลอดภัย... แต่ว่าผมไม่ได้หมายถึงพวกเขา”

เธอมองชายหนุ่มอย่างแปลกใจ ดวงตาคมเข้มวาววามองตอบอย่างเคร่งขรึม เธอกำลังเสียใจกับการตายของมิตรที่แสนดี จึงไม่มีแกใจจะซักถาม

รถแล่นนำรถที่มีร่างของนายร้อยเอกหนุ่มที่เพิ่งเสียชีวิตมุ่งหน้าไปยังสนามบิน... ในห้องโถงใหญ่ของอาคาร กลุ่มคนที่ถูกทิ้งไว้กำลังถกเถียงกับเจ้าหน้าที่ เธอรู้สึกโล่งใจที่ไม่เห็นเพื่อนๆ นาฏศิลป์ถูกทิ้งค้างอยู่ แต่นายนักข่าวคนเก่งกับพรรคพวกที่กำลังส่งเสียงโวยวายทำให้เธอชะงัก รีบถอยหลบออกมา

“ฉันจะไม่รอที่นี่หรือว่ากลับไทยกับพวกเขา ฉันจะไปหัสติน”

ดวงตาของอีกฝ่ายวาววาม “ทำไมล่ะ”

เธอไม่ตอบแต่ย้อนถาม “แล้วคุณล่ะคะ จะไปที่ไหนต่อ”

“ไม่มีความจำเป็นที่ผมนจะกลับไทย จากนั้นผมจะไปหัสตินเลย”

“คุณจะไปยังไหนคะ”

“ไปทางพื้นดิน... ต้องนั่งรถลงเรือและเดินป่าอีกไกล”

“คุณเคยเดินทางเส้นทางนี้มาก่อนหรือคะ”

“ไม่เคย แต่จะมีคนมานำทาง”

“ถ้าอย่างนั้นให้ฉันไปด้วยได้ไหม...” เธอถาม หลบตาเมื่อต้องไปปิด “ฉัน... เอ่อ... จะได้ไปสมทบกับเพื่อนๆ นาฏศิลป์...”

อีกฝ่ายหัวเราะขรึมๆ

“งานแสดงคงไม่สำคัญถึงขนาดนั้นกระมัง ถึงไม่มีคุณ พวกเขา ก็มีคนตั้งสิบคน คงจะปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมได้ ไม่มีใครตำหนิหรือกโนเมื่อมันเป็นเหตุสุดวิสัยอย่างนี้”

“ไม่มีใครแสดงนาฏศิลป์โสฬสได้นอกจากฉันคนเดียว”

“พระชายาจัดนาฏศิลป์โสฬสเองได้ ทำไมจะมาสสนใจคุณ”

เธอหมดทางถกเถียง “ถ้าคุณไม่พาไป ฉันคงต้องหาทางไปของนั่นเอง”

“ในเวลาวิกฤตแบบนี้ บอกได้เลยว่าไม่มีความสะดวกสบาย ปลอดภัยเลย และยังมีอันตรายได้ทุกเมื่อ”

“ฉันไม่กลัวลำบากหรอกค่ะ เวลานี้คงไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว”

ชายหนุ่มถามอย่างกลางแกลงใจเป็นอย่างยิ่ง “บอกได้ไหมว่ามีอะไรที่สำคัญกว่าการแสดงนาฏศิลป์หรือเปล่า ทำไมคุณจะต้องไปหัสตินให้ได้ ทำไมไม่กลับไทยหรือไม่ก็กลับโสฬส”

“ฉันมีหน้าที่...” เธอหลบตาคนที่จับจ้อง “ฉันต้องไปแสดงค่ะ”

“แค่นั้นเองหรือ” น้ำเสียงถามเหมือนจะเยาะหยัน

“ฉันไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายก็แล้วกัน ฉันจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อน”

“แต่คุณก็ทำแล้วละ..!”

คำพูดขุ่นเคืองทำให้เธอนิ่งมองอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มเมินหน้าพูดกร้าวๆ “ตกลง ผมจะพาคุณไปหัสติน”

รถคันเล็ก วิ่งช้าๆ ไปตามถนนดินที่แคบและขรุขระในเส้นทางลัดเลี้ยวและปลอดภัยที่ตัดผ่านพื้นที่ชานเมือง ผู้ชายที่นั่งข้างหน้าสองคนพูดกันด้วยภาษาท้องถิ่นลงปรี่ คนขับรถเป็นคนในพื้นที่ แต่อีกคนหนึ่งเป็นคนของหัสติน และเป็นผู้ที่สื่อสารกับร้อยเอกภักดี

ด้วยท่าที่ย้ำเกรงด้วยภาษาท้องถื่นหัสดินที่ทิพย์พอจะเข้าใจอยู่บ้าง เพราะได้รำเรียนก่อนจะเดินทางจากโสฬส น้ำเสียงของคนทั้งสอง เครื่องขมิ้มชักซ้อมกันถึงการเดินทางซึ่งจะมีผู้อื่นเข้ามารับช่วงนำทาง

ทิพย์อ่อนเพลียและเศร้าเสียใจกับการที่คนใกล้ตัวจากไป...

หลังจาก ลอรัชเสียวชีวิต เธอก็นึกหวังใยชลัมภูขึ้นกว่าแรก เขาจะได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีหรือไม่ ใครจะประสานงานดูแลในเมื่อคนที่รู้งานดีที่สุดได้จากไปเสียแล้ว.....

เธอนึกถึงงานที่รออยู่ หากเธอรอดชีวิตไปถึงหัสดิน เธอก็ยังต้องทำงานที่เธอไม่อยากจะทำ... น้ำตาพรุลงมา ทิพย์กรีดปลายนิ้ว ปาดเช็ด คนหนึ่งข้างๆ หันมามอง

“หลับก่อนก็ได้ อีกนานกว่าจะถึง” เสียงบอกอ่อนโยน กว่าที่เคยได้ยิน ทิพย์หลับตาอย่างว่างายเพื่อที่จะไม่ต้องตอบโต้

รถแล่นโยกๆ คลอนๆ เธอได้ยินเสียงทุ่มพูดกับคนที่นั่งข้างหน้าเป็นระยะ เธอผลอหลับ ตื่นขึ้นเมื่อมีอู่นๆ ของชายหนุ่ม ทาบกับต้นแขน ใบหน้าที่มีไรหนวดเครารกๆ ลอยอยู่ใกล้ๆ

“เราจะรอคนที่จะมารับกันที่นี่”

ทิพย์มองออกไปในความมืด เห็นแต่เงาไม้ใหญ่ทึบครึ้ม ครั้นก้าวลงจากรถ เดินตามการจับจูงของร้อยเอกภักดี และคนนำทางที่ถือกระบอกไฟฉายคอยส่องทางให้ จึงเห็นบ้านไม้หลังเล็ก เธอแปลกใจที่เครื่องเรือนข้างในตัวบ้านไม่สงกิ้นอับร้างหรือเคลือบด้วยละอองฝุ่นหรือซากแมลงอย่างที่คิดไว้ แต่สะอาดเรียบร้อยราวกับว่ามีคนใช้สถานที่นี้อยู่ตลอดเวลา

คนนำทางจุดตะเกียง ซี่มือไปทางหนึ่งพลางพูดภาษาพื้นเมืองสำเนียงแปลก ชายหนุ่มหันมาบอกเธอว่า

“ห้องน้ำอยู่ทางนั้น ไปล้างหน้าล้างตาก่อนเถอะ”

เธอคล้าไปตามทางที่บอก ห้องน้ำเล็กๆ มีน้ำสะอาดเต็มถึงพ้ออาศัยทำความสะอาดร่างกายในยามยาก

พอกลับออกมา อาหารเย็นชืดที่เปิดจากกระป๋องก็รออยู่แล้ว

“ทานเสีย จะได้มีแรง หลังจากนั้นจะต้องเดินทางกันอีกไกล”

ทิพย์ไม่ปฏิเสธอาหารรสชาติแปลกๆ นั้น นับจากที่เกิดการจี้เครื่องบิน เธอยังไม่ได้ทานอะไรนอกจากน้ำ เธอฝืนกลืนอาหารได้ไม่กี่คำ น้ำตาก็พรุลงมา เธอหันหน้าหนีใช้ปลายนิ้วกรีดทิ้ง

คนที่นั่งข้างๆ พูดเสียงอ่อน

“อย่าคิดมากเลย ไม่มีชายชาติทหารคนไหนเสียตายชีวิตหรือว่าเขาไปอย่างสมเกียรติแล้ว”

“เขาจะตายไหม ถ้าฉันไม่ทิ้งไป...”

“คุณทำดีที่สุดแล้ว ถึงคุณนั่งอยู่ด้วย กว่าผมจะหาพบ เขาก็คงจะทนไม่ไหวเหมือนกัน”

เธอกลั้นสะอื้น

อีกฝ่ายลุกไปจัดที่ให้นอนบนเก้าอี้ไม้ตัวยาว

“มานอนพักเถอะ ถ้าจะไปเมื่อไรผมจะปลุก”

ร่างบางเดินเชื่องๆ ไปนอนลงอย่างว่างาย นึกถึงภาระกิจที่รออยู่ข้างหน้าด้วยความขมขื่นวิตกกังวล น้ำตาเธอซึมเจิบๆ

รถที่มารับในตอนเช้ามืด แม้จะดูเก่าแต่กลับมีสมรรถนะในการเคลื่อนที่ในหนทางทุรกันดารสูง ล้อขนาดใหญ่เหมาะกับเส้นทางซึ่งไม่ใช่ถนนที่ถูกสร้างด้วยแรงคน และไม่ใช้เส้นทางที่คนทั่วไปใช้กัน แต่เป็นพื้นผิวธรรมชาติสูงต่ำขรุขระ ครั้งแล้วครั้งเล่าที่รถต้องลุยผ่านธารน้ำ ปีนป่ายขึ้นลงเนินดินและโขดหิน

ร้อยเอกภักดีนั่งอยู่ข้างๆ ใช้แขนกันร่างบางๆ ที่กระดอนเป็นบางช่วงไม่ให้กระแทกบาดเจ็บ ทิพย์ยึดขอบหน้าต่างจนตัวเกร็ง

รถจอดได้ไม่ทึบเพื่อทานอาหารกลางวันที่ดีชืด ชายหนุ่มกับคนนำทางที่ถือปืนไว้ตลอดเวลา พูดกันอย่างเคร่งเครียด มีกระตาดฯ แผนที่ยับๆ วางตรงหน้า ทั้งสองผลัดกันลากปลายนิ้วผ่านเส้นสายที่ยู่เหยียงขณะที่ถามและตอบ เส้นคิ้วเข้มที่สวยงามของชายหนุ่มขมวดมุ่น จับตามองใบหน้าดำๆ ของคนนำทางท้องถื่นอธิบายเส้นทางอย่างตั้งอกตั้งใจ

ชายหนุ่มเดินมาหาทิพย์ที่นั่งมองอยู่นอกวง

“ต้องลำบากกับเส้นทางวิบากอีกนิด แต่เย็นนี้คงถึงแม่น้ำสีทันดรแล้วเราจะนั่งเรือต่อไปจนเข้าหัสดิน”

“คะ” เธอรับคำ

“คุณจะไปหัสดินใช่ไหม หรือว่าจะไปที่อื่น”

เธอนิ่งแล้วตอบคำเดิม “คะ”

เขามองเธออย่างขงใจ “ทำไมคุณไม่ไปหัสดินจากโสฬส ทำไมต้องลำบากไปกับคนไทย”

เธอหลบตา พูดอ่อยๆ ตามบทที่ชักซ้อมมา

“ก็ฉัน... เอ่อ... ฉันเป็นคนไทย... ครอบครัวมาตั้งรกรากอยู่ประเทศไทยนานแล้ว ฉันผ่านการคัดเลือกนาฏศิลป์ครั้งนี้โดยขั้นตอนการคัดเลือกเหมือนคนอื่น ๆ”

“จ๊ะหรือ” น้ำเสียงชายหนุ่มคล้ายเยาะหยันรู้เท่าทัน

“คุณ... สงสัยอะไรคะ”

“เปล่า ผมเชื่อทุกคำที่คุณพูด..!”

ทิพย์รู้ว่าถูกประชดแต่ก็ได้แต่นิ่ง เธอไม่อยากจะโกหกอีก

ทุกคนพากันขึ้นรถเพื่อเดินทางต่อ หนทางยังคงขึ้นลงปั่นปวยโยกคลอนไม่รู้จบ การกระแทกกระทั้นที่ต่อเนื่องทำให้ไม่มีใครอยากพูดคุยหากไม่จำเป็น ทุกคนได้แต่ภาวนาให้ถึงปลายทางโดยปลอดภัย

มีเสียงเรียกจากวิทยุสื่อสาร นายคนนั่งหน้าพูดตอบโต้ครูหนึ่งก็หันมาพูดกับชายหนุ่มด้วยภาษาท้องถิ่นที่ทิพย์พอจะเข้าใจอยู่บ้าง

“เราต้องเปลี่ยนเส้นทาง ข้างหน้าไม่ปลอดภัย”

รถจอดอีกครั้ง แล้วชายทั้งสามก็เข้าล้อมแผ่นแผ่นที่ ถกเถียงกันอย่างเคร่งเครียด ทิพย์ดื่มน้ำจากภาชนะที่ร้อยเอกภักดีส่งให้ รอคอยอย่าง ออดทนจนชายทั้งสามกลับมา

“เราจะไปกันอีกทางหนึ่ง”

เธอรู้ภายหลังว่าเส้นทางใหม่ที่กำลังบายหน้าไป ไม่ใช่เส้นทางที่คนนำทางเคยผ่านมาก่อน ดังนั้นจึงมีบ่อยครั้งที่ต้องจอดรถ แล้วชายทั้งสามก็ลงจากรถเพื่อถกเถียงหาทิศทางก่อนจะไปกันต่อ

“เราหลงทางกันหรือเปล่าคะ”

“ถึงหลงก็ต้องหาทางไปให้ถึงจนได้ อย่างกลัวไปเลย” ชายหนุ่มพูดอย่างมุ่งมั่น

ยิ่งไป หนทางก็ยิ่งวิบาก แล้วจู่ๆ ทางก็ขาดหาย กลายเป็นหน้าผาขวางหน้า รถคันใหญ่หยุดนิ่งแล้วชายทั้งสามก็เปิดประตูลงไปโดยพร้อมเพรียง พูดกันอยู่ครู่หนึ่งจึงเดินย้อนกลับไปสำรวจความปลอดภัยของถนนก่อนจะกลับมาขึ้นรถ

“หลงทางหรือคะ”

“ต้องถอยรถกลับไป”

ท้องฟ้ามืดมัวลง เพราะเวลาที่เคลื่อนคล้อย และกลุ่มเมฆฝนที่ตั้งเค้าเหมือนจะตกลงมา พวกผู้ชายผลัดกันชะโงกออกไปดูทาง พลังส่งเสียงบอกแก่กัน รถที่มีล้อใหญ่เทอะทะค่อยๆ แล่นถอยไปข้างหลังเพื่อกลับเข้าสู่เส้นทางเดิม

ขณะที่กำลังคลานอยู่ตรงจุดวิบาก จู่ๆ แนวพื้นดินที่ล้อหนึ่งบดทับก็เลื่อนวบ... แล้วยังพาเนินดินบริเวณนั้นไหลพรุลง !!

รถทั้งคันไหลตามแล้วพลิกเปลี่ยนมุมวบ เรียกเสียงอุทานตกอกตกใจ รถสิ้นไหลลงมาตะแคงติดอยู่กับซอกเนินที่อยู่ในระดับต่ำลงไป ทิพย์เองไหลไปทับร่างของนายร้อยเอกภักดีซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งที่ถูกพลิกต่ำลง แขนของเขารวบรัดร่างเธอไว้กับอกในทันที ปลายจมูกโต่ง ประชิดไบหน้าสีอ่อนที่ซีดลงเพราะความตกใจ

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

เสียงถามอ่อนๆ ดังอยู่ที่ข้างหู ทิพย์ได้แต่สั่นหน้าโหนตัวกลับแม้กำลังตกใจ แต่แผ่นอกและวงแขนอุ่นที่โอบรัดร่างของเธอ ทำให้เธอถึงกับคิดอะไรไม่ออก

มีเสียงคราง แขนข้างหนึ่งของคนข้างหน้าถูกขอบหน้าต่างรถพลิกทับไว้ ส่วนชายคนขับโดนปืนที่อีกฝ่ายถืออยู่ กระแทกเข้าโดยแรง

“เป็นยังไงกันบ้าง บาดเจ็บตรงไหน”

“แขนผมถูกทับ” ชายคนข้างหน้าส่งเสียง

“เจ็บมากไหม ขยับตัวได้หรือเปล่า”

“พอทนไหวครับ” น้ำเสียงตอบบอกความเจ็บปวด

ชายหนุ่มปีนออกจากรถแล้วหันมาดึงทิพย์ออกไปก่อน จึงหันมาช่วยนายคนขับที่ออกมายืนตัวอืดครู่เดียวก็ทรุดลงเพราะกระแทกกับปืนของเพื่อนเข้าเต็มที่ ทิพย์เข้าไปสอบถามอาการเพื่อที่จะช่วยเหลือ พอเปิดเสื้อขึ้นดูก็เห็นรอยเขียวปนม่วงเป็นจ้ำที่ชายโครง

นายร้อยเอกจากหัตถ์ดิน ผละไปชะโงกหน้าถามอาการคนที่ยังคงติดอยู่ข้างใน

“ผมจะลองยกรถดู คุณพยายามดึงแขนออกนะ”

“ครับ”

ชายหนุ่มร้องบอกให้อีกสองคนหลบให้พ้นทิศทางเพราะไม่แน่ว่าดินจะไหลพารถเลื่อนจากที่อีกหรือไม่ เขาปีนไปยังด้านที่หลังรถท่ามุ่มกับเนินดินที่รถไหลลงมาติด เริ่มนับหนึ่ง พอถึงสามเขาก็ออกแรงยกรถขึ้นสุดกำลัง เสียงชายคนที่ติดอยู่ข้างในร้องลั่น

“หลุดไหม”

“หลุดครับ” เสียงตอบบอกความเจ็บปวด

เป็นนานกว่าจะช่วยดึงร่างใหญ่ออกมาได้ ชายเคราะห์ร้ายทิ้งตัวลงกับพื้น เหงื่อไหลเต็มใบหน้าซีดเผือด

ทิพย์เข้าไปตรวจดูบาดแผล

“กระตุกแขนท่าจะแตก ต้องหาอะไรมาตามไว้”

ชายหนุ่มและหญิงสาวช่วยกันทำการปฐมพยาบาลพื้นฐานแม้จะไม่ใช้ด้วยความคล่องแคล่วชำนาญนักก็ตาม ไม่ช้าแขนที่บาดเจ็บก็ถูกพันผ้าไว้กับด้ามไม้แข็งแรงคล้องไว้กับลำคอคนเจ็บ

“คงต้องทิ้งรถไว้ที่นี่แล้วละ” เขาพูดอย่างอ่อนใจ

ชายนำทางพูดว่า “บาดเจ็บอย่างนี้ผมคงไม่มีประโยชน์อะไร คงจะเดินทางได้ช้าและกลายเป็นภาระของเจ้านายเปล่าๆ ยิ่งกว่านั้นผมต้องกลับให้ถึงฐานภายในสามวันเพราะจะมีงานสำคัญอื่นต้องทำ”

“ผมเองก็ต้องไปพาครอบครัวออกจากนงเบน” ชายคนขับรถพูดอย่างกังวล “ที่นั่นไม่ปลอดภัย ผมทิ้งพวกเขาไว้ไม่ได้”

“แม่نائ้อยู่ไม่ไกล พอถึงแม่نائ่ก็ไม่หลงแล้วครับเจ้านาย”

นายร้อยเอกหนุ่มมองคนบาดเจ็บทั้งสองอย่างเคร่งครัด

“ตกลง เราจะไปต่อกันเอง”

อีกครั้งหนึ่งที่แผ่นดินกระดาดยับๆ ภูควางลงตรงหน้า แล้วคนทั้งสามก็พูดกันพลางลากปลายนิ้วผ่านเส้นสายและแนวสีที่บๆ อย่างเคร่งเครียด ชายหนุ่มหรือคนสัมผัสภาวะจากตัวรถมาแบ่งปันกันรวมทั้งที่นอนสนาม ยาและเสบียงอาหาร อีกครู่ก็โบกมือล่ำลา

ทิพย์เดินตามอย่างว่าง่าย ฟ้ามืดมัวลง เธอได้ยินเสียงนกป่าดังอยู่ตรงนั้นตรงนั้นชวนให้รู้สึกวังเวง แต่เงาร่างสูงที่สะพายเป้ไต่ยอมนำอยู่ข้างหน้ากลับทำให้รู้สึกอึดใจอย่างประหลาด

เธอแปลกใจตัวเองที่ไม่ได้หวั่นกลัวเท่าที่ควร ทั้งๆ ที่ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ที่องค์ตระกูลซึ่งเคยใช้ชีวิตสะดวกสบายอยู่ในเวียงวัง ต้องมาระหกระเหินเดินอยู่กลางป่า

ชายหนุ่มหันมาช่วยจุดจุดเมื่อต้องปีนป่ายโขดหิน มือบางๆ ถูกปล่อยไว้ในอุ้งมือที่แข็งแรงด้วยความไว้วางใจ บางครั้งวงแขนที่แข็งแรงโอบรัดเธอไว้ทั้งร่างเมื่อก้าวพลาด

ทำไมก็ไม่รู้ เธอเพลินนึกไปถึงวงแขนที่เคยโอบเธอพาเคลื่อนไปในฟลอร์เต้นรำเมื่อหกปีที่แล้ว องค์ชายภควัด.....

ชายผู้นี้สะกิดเตือนใจเธอนับแต่จุดแรกที่เห็น แม้รูปร่างเขาสูงใหญ่ล่ำสันเพราะวัยที่แตกต่าง กับไรหนวดเคราอ่อนๆ ที่ปกคลุมครึ่งใบหน้าจะทำให้ผิดแผก แต่เขาก็ช่างเตือนย้ำเธอให้นึกถึงคนที่ติดอยู่ในส่วนลึกของความทรงจำ.....

เธอมองปอยผมที่ถูกรวบรัดไว้ที่ต้นคอด้านหลังของชายหนุ่มพลางนึกถึงอดีต ที่ในบัดนี้คล้ายกลายเป็นเพียงความฝันที่ลางเลือน... เวลาผ่านไปนานถึงหกปีแล้ว ตลอดช่วงเวลานั้น ภารกิจและวิกฤตเหตุการณ์ต่างๆ ของบ้านเมืองทำให้เธอไม่มีเวลาว่างพอจะทบทวนความสัมพันธ์ที่เบ่งบานรวดเร็วราวกับดอกไม้บานข้ามคืน... องค์ชายเองคงจะมีภารกิจมากเช่นกัน เพราะหลังจากนั้นเธอได้ยินเพียงว่าทรงเสด็จไปศึกษาต่อที่สหรัฐอเมริกา แล้วก็ไม่ได้สนใจจะติดตามข่าวใดอีกเลย

ใบหน้าที่ถูกคลุมด้วยไรเคราหันมาพอดี สายตาของเธอทำให้ชายหนุ่มชะงักงัน เธอเองก็วางสีหน้าไม่ถูก

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ”

“ฉัน... เอ่อ... สงสัยว่าคุณรู้ทางหรือเปล่า...”

“ไม่รู้หรอก..... แต่ยังไงก็ต้องไปให้ถึงจนได้”

“คุณไม่กลัวบ้างหรือคะ”

“กลัวอะไร”

เธอยิ้ม “คนหัตดินเป็นเหมือนคุณทุกคนหรือเปล่าหนอ”

“เป็นยังไงหรือ” มีประกายยิ้มผุดพรายขึ้นในหน่วยตารูปสวยที่ไม่น่าจะเป็นดวงตาของผู้ชายนักสู้ เวลาที่เขาไม่ขี้เกรียด ดวงตาคู่นั้นช่างสวยงามและอ่อนโยนไม่แพ้ดวงตาของอิสตรี

“หน้าตาท่าทางของพวกคุณคล้ายๆ กัน ฉันเคยรู้จักชาวหัตดินคนหนึ่ง...” น้ำเสียงเธอขาดหาย

“ใครหรือ” ดวงตาคมเข้มวาววาบขึ้นทันที

ทิพย์สั่นหน้า “ช่างเถอะ ฉันจำเขาไม่ได้แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นเขาก็คงไม่ใช่คนสำคัญ..! คุณถึงจำไม่ได้”

“มันนานมากฉันก็เลยจำไม่ได้”

“แต่บางคน นานแค่ไหนก็จำได้...! ขอเพียงแค่นี้...”

น้ำเสียงปร่าทำให้เธอนิ่งคอยฟัง

ชายหนุ่มหยุดพูด หันกลับไปเหมือนชุ่นเคื่อง.....